

Ruth Benedict over Nederlanders

Rob van Ginkel, Universiteit van Amsterdam

Inleiding

De bestudering van de Nederlandse samenleving en cultuur vanuit een antropologisch perspectief is nog maar nauwelijks van de grond gekomen. Pas sinds de jaren zeventig houdt een toenemend aantal antropologen zich daar te onzent mee bezig. Wie over de daarvóór liggende periode geschriften van antropologische waarde zoekt, raakt al snel verzeild in publikaties van historici, volkskundigen, geografen en sociologen. In tegenstelling tot bij voorbeeld Scandinavië, Groot-Brittannië en Frankrijk, kan ons land niet op een rijke traditie van *anthropology at home* bogen. Liever dan hier de eigenaardigheden van inheemse groeperingen te boekstaven, togen Nederlandse antropologen, gewapend met tropenhelm, potlood en blocnote, naar koloniale gebieden waarover de Nederlandse staat de scepter zwaaide. Het is dan ook niet toevallig dat de opkomst van de eigenlandse etnografie min of meer volgt op het dekolonisatieproces.

Vonden Nederlandse antropologen de Nederlandse samenleving en cultuur wellicht niet exotisch genoeg om er systematisch onderzoek naar te doen, hun buitenlandse vakgenoten toonden daarvoor evenmin veel belangstelling. Engeltalig werk over Nederland als etnologisch studieveld was tot voor kort op de vingers van één hand te tellen en publikaties in andere talen ontbreken nagenoeg geheel. Toen John en Dorothy Keur in 1955 een studie over een Drentse plattelandsgemeenschap – *The Deeply Rooted* – het licht deden zien, leek het er even op dat Nederland alsnog in het internationale antropologische blikveld zou verschijnen. Daarna bleef het echter geruime tijd stil. Zozeer zelfs, dat de Amerikaanse antropologe Sydel Silverman er enkele jaren geleden bij enkele Amsterdamse collega's op aandrang '[to] do something about putting the Netherlands on the English speaking anthropological map' (Boissevain & Verrips 1989: 2). Hoewel er in de afgelopen vijf jaar wat meer Engelstalig werk over Nederland van de hand van buitenlandse antropologen is verschenen, blijft de oogst vooralsnog betrekkelijk mager.

Wie wil weten hoe buitenlandse antropologen Nederlanders beschouwden en beschouwen, is derhalve aangewezen op een handvol boeken en artikelen. Toch is er een beroemde antropologe geweest, die aandacht aan de Nederlandse samenleving en cultuur heeft geschonken: Ruth Benedict. In ons land is dit feit

nauwelijks bekend. Dat is ook niet zo verwonderlijk, daar haar werk over dit onderwerp ongepubliceerd is gebleven. Gezien de schaarste van antropologische teksten over Nederlanders, lijkt het me gerechtvaardigd Benedicts materiaal als-nog voor het voetlicht te brengen. Ik heb daarvoor een korte notitie geselecteerd, waarvan de tekst hieronder integraal wordt weergegeven. Alvorens daartoe over te gaan, zal ik uit de doeken doen hoe ik dit geschrift ontdekte, met welk doel het werd geschreven en in welke context het geplaatst dient te worden.

Benedicts dossier over Nederlanders

Over de Amerikaanse antropologe Ruth Fulton Benedict zijn, naast verscheidene artikelen aangaande haar leven en werk, maar liefst drie uitgebreide biografieën verschenen: één van de hand van haar leerling, latere collega en vriendin Margaret Mead (1974) en twee werken van recente datum, geschreven door Judith Modell (1984) en Margaret M. Caffrey (1989).¹ In al deze werken wordt gewag gemaakt van het feit dat Benedict de Nederlandse cultuur bestudeerde en daarover geschreven zou hebben (Mead 1974:59; Modell 1984:267ff.; Caffrey 1989:320). Veel meer dan dat wordt er niet vermeld. In alle gevallen ontbreekt een referentie naar het betreffende werk.

Dit gegeven intrigeerde mij, omdat zo weinig buitenlandse antropologen over Nederlanders hebben geschreven en bovengenoemde en enkele andere auteurs weliswaar op Benedicts aandacht voor de Nederlandse samenleving en cultuur wijzen, maar geen bron vermelden. Mijn nieuwsgierigheid nam alleen nog maar toe, doordat deze biografen bovendien nog weten te melden dat Benedict de Nederlanders zeer goed had beschreven. Zij kon dit zelf tot haar grote tevredenheid constateren toen ze in de vroege zomer van 1948, een paar maanden voor haar dood, een rondreis door Europa maakte en daarbij ook korte tijd in Nederland verbleef (cf. Mead 1974:74; Modell 1984:306; Howard 1984:281).² Ook Gerrit Jan Zwier (1982:75) vermeldt dit gegeven in een artikel over Benedict (maar heeft beslist het betreffende materiaal niet onder ogen gehad en baseert zich hierbij ongetwijfeld op de door Mead geschreven biografie).

Om erachter te komen welke titel(s) Benedict haar werk over de Nederlanders had gegeven en in welk(e) geschrift(en) het eventueel verschenen was, nam ik meer literatuur van en over Ruth Benedict door. Mijn speurwerk bleef echter vruchteloos. Ik begon er zelfs aan te twijfelen dat ze daadwerkelijk ooit iets over Nederlanders had geschreven. Vooralsnog liet ik de zaak rusten, tot zich een gelegenheid zou voordoen om de draad weer op te pakken. In november 1989 kreeg ik die kans, doordat ik een conferentie in Washington D.C. zou bijwonen. Dit kwam me goed van pas en ik besloot extra tijd voor mijn bezoek aan de Amerikaanse hoofdstad uit te trekken. Ik wist namelijk uit de eerder aangehaalde biografieën dat Benedict haar werk over de Nederlanders voor het Office of War Information (OWI), dat zich destijds in Washington bevond, had geschreven. De

kans leek me daarom groot dat het te vinden zou moeten zijn in het rijksarchief van de Verenigde Staten, de National Archives in Washington. Als de bescheiden van het OWI bewaard waren gebleven, moesten ze haast wel door de National Archives beheerd worden. Dit bleek inderdaad het geval te zijn. Ik liet dossier na dossier, dat mogelijk het betreffende document kon bevatten, aanrukken. Hoewel ik op allerlei bijzonder interessant materiaal stiet,³ bleef succes uit. Sterker nog: geen enkel document duidde erop dat Benedict wat dan ook voor het OWI had geproduceerd.

Opnieuw leek ik op een dood spoor te zijn beland. Er waren echter nog verscheidene opties om het manuscript – zo het bestond – alsnog boven water te krijgen. Eén daarvan was de Library of Congress, een bibliotheek met een grote Manuscript Division. Hoewel er geen ongepubliceerde manuscripten van Benedict zelf in de catalogus te vinden waren, werd me aangeraden de collectie geschriften van Margaret Mead te raadplegen. Daarin trof ik een document, getiteld *A Note on Dutch Behavior*, aan. In de linkerbovenhoek stond in Meads handschrift geschreven 'from RFB – OWI,' waarbij RFB staat voor Ruth Fulton Benedict en OWI voor Office of War Information. Meads krabbel in de linkerbovenhoek van het epistel was aanvankelijk de enige aanwijzing dat Ruth Benedict het stuk inderdaad heeft geschreven.⁴

Verdere naspeuringen elders moesten, door tijdgebrek gedwongen, achterwege blijven. Maar in de herfst van 1990 kreeg ik opnieuw de mogelijkheid om naar de Verenigde Staten te gaan en ik knoopte daar een bezoek aan het Vassar College te Poughkeepsie (N.Y.), waar de literaire en wetenschappelijke nalatenschap van Benedict wordt beheerd, aan vast. Daar had ik aanzienlijk meer succes. Ik vond er, naast het al genoemde memorandum – dat dus inderdaad van Benedicts hand was – nog twee manuscripten over Nederland, getiteld *The Social Framework*⁵ en *Pre-War Holland*.⁶ Dit laatste document was overigens onvolledig en houdt midden in een zin abrupt op. Daarnaast bevonden zich in het archief twee dozen vol gegevens over Nederland, die door Benedict zijn verzameld en waarop zij haar bovengenoemde geschriften heeft gebaseerd, alsook correspondentie met opdrachtgevers en collega's. Al dit materiaal is in opdracht van en voor het OWI verzameld en geschreven.⁷ Wat was Benedicts relatie tot deze instelling?

Benedict en het Office of War Information

Hoe Benedict bij het Office of War Information betrokken raakte, weten we onder meer uit de biografie die Mead aan haar wijdde. Al in 1939 kwam Mead met enkele andere antropologen samen in het Committee for National Morale, dat zich bezighield met de vraag hoe antropologie en psychologie gebruikt zouden kunnen worden bij de problemen van 'morale building' in oorlogstijd (cf. Mead 1974:57). Benedict toonde aanvankelijk weinig belangstelling voor de activiteiten van het comité, maar zou later wel bij andere organisaties, die zich met de

oorlogssituatie bezighielden, betrokken raken. In 1941 werd ze lid van het Committee on Food Habits van de National Research Council en in datzelfde jaar werd ze met onder anderen Margaret Mead en Gregory Bateson mede-oprichtster van de Council of Intercultural Relations, een voorloper van het Institute for Intercultural Studies (Mead 1959:351), dat zich vooral ten doel stelde het nationale karakter van volken, die bij de Tweede Wereldoorlog betrokken waren, te bestuderen. Dit was het begin van de bestudering van culturen op een afstand ('cultures at a distance').

Ondertussen was in Washington het Office of War Information opgericht. Het OWI was een inlichtingendienst, waar men mede gebruik maakte van de diensten van antropologen en andere sociale wetenschappers om meer te weten te komen over vijandelijke en bezette naties, vooral wat betreft hun 'moraal.' Bovendien was er een afdeling die zich belastte met het overbrengen van Amerikaanse propaganda naar vijandelijke en 'informatie' naar neutrale en geallieerde landen (Doob 1947:650). Op voordracht van Geoffrey Gorer, die zelf in het voorjaar van 1942 bij het OWI in dienst was gekomen, maar na een jaar overstapte naar de Britse ambassade, werd Ruth Benedict gevraagd zijn plaats in te nemen. In de zomer van 1943 nam ze dat voorstel aan en vertrok naar de hoofdstad van de Verenigde Staten.⁸ Haar beslissing om de overstap van de Columbia University in New York, waar ze tot dan toe werkte, naar het OWI in Washington te maken, werd vooral ingegeven door de mogelijkheid die de laatstgenoemde instelling bood om op grote schaal (toegepast) antropologisch onderzoek te verrichten, maar ook door de verslechterde verhoudingen binnen het antropologisch instituut van de Columbia University. Ralph Linton had daar toentertijd de leiding en tussen hem en Benedict boterde het, zacht uitgedrukt, niet (Caffrey 1989:314).

Bij het OWI werd Benedict hoofd van de Basic Analysis Unit, Bureau of Overseas Intelligence – een nogal weidse titel voor een afdeling met voorlopig slechts één personeelslid: Benedict zelf (ibid.:318).⁹ Hoewel haar positie bij het OWI aanvankelijk allerm minst onomstreden was,¹⁰ woonde Benedict *top secret* bijeenkomsten bij. Volgens Mead was ze betrokken bij inlichtingenactiviteiten in oorlogstijd, in het bijzonder toen ze werkte aan de studie van Europese culturen, inclusief de Nederlandse, onder meer om verzets- en partisanenbewegingen bij te staan (Mead 1959:354). Haar werk bestond vooral uit het schrijven van memoranda – naast die over Europese ook over Aziatische samenlevingen –, die licht konden werpen op 'problems related to nations with which the United States was involved because they were active allies, enemies, or countries occupied by the enemy' (Mead 1974:58). Naar de mening van Judith Modell kon Benedict echter, evenmin als andere OWI-medewerkers, voorspellen hoe haar materiaal precies gebruikt zou worden. Zij schrijft hierover:

Apparently no one really knew what happened to reports that circulated through the OWI offices. A report might land on someone's desk and, depending on timing and tidiness, might or might not be passed along. Whether or not information ever reached an 'operator,' military personnel, or an administrator remained a mystery.

From all accounts the OWI had a somewhat left-hand-ignorant-of-the-right atmosphere, plus the jealousies that accompany a 'personalized' workplace (1984:271).

Uit correspondentie van Ruth Benedict met Eugene Katz, een andere OWI-medewerker, blijkt echter zonneklaar dat het Bureau of Overseas Intelligence zich voornamelijk bezighield met psychologische oorlogsvoering en dat met dit doel gerapporteerd werd over 'the loyalties, habits, fears, hopes, likes and dislikes of the target peoples.'¹¹ Benedict was er zich terdege van bewust wat haar taak was en waarvoor het door haar verzamelde materiaal gebruikt werd. Modell lijkt haar rol in het OWI dan ook enigszins te hebben willen afzwakken.

Benedict pakte de zaken voortvarend aan. In het eerste jaar van haar aanstelling, 1943 dus, besteedde ze achtereenvolgens aandacht aan de Thai en de Roemenen.¹² Na deze betrekkelijk omvangrijke studies volgde een reeks korte verhandelingen over de Finnen, de Denen, de Noren en diverse andere naties en onderwerpen (Caffrey 1989:320).

Op 10 januari 1944 ontving Benedict een brief in verband met een onderzoek naar Nederland van een stafid van het OWI Bureau of Analysis and Research, Samuel Williamson.¹³ In deze 'opdracht no. 668' werd verzocht om achtergrondmateriaal te verzamelen betreffende 1) de fricties die zouden kunnen ontstaan tussen de Nederlandse burgerbevolking en de geallieerde troepen nadat de directe oorlogshandelingen waren gestaakt en 2) de eigenaardigheden van de Amerikanen en de Amerikaanse samenleving die uitleg behoeften aan de inwoners van Nederland. Verder moest Benedict een 'brief list of "dos" and "don'ts" which can guide the writers of booklets designed for the inhabitants in order to mitigate somewhat the friction' samenstellen. De 'frictie' waarop hier wordt gedoeld betreft de wrijving die men verwachtte van de aanwezigheid van Amerikaanse troepen in Nederland en van de met de oorlogshandelingen ongetwijfeld gepaard gaande gruwelijkheden en materiële schade. Dit zou tot misverstanden tussen de Nederlandse bevolking en de Amerikaanse militairen kunnen leiden. Om die te voorkomen wilde men een pamflet over de Nederlanders voor de Amerikaanse troepen samenstellen. Benedicts memorandum zou de basis vormen voor dit pamflet, dat door een legerofficier geproduceerd moest worden.¹⁴ Overigens was haar voor de produktie van het document weinig tijd gegund, want in juni 1944 kreeg ze de opdracht om een rapport over de cultuur en het gedrag van Japanners te schrijven, waaruit het beroemde boek *The Chrysanthemum and the Sword* (1946) zou voortkomen.¹⁵

De studie van Nederlanders op afstand

Hoe ging Benedict te werk bij het schrijven van haar memo's, waaronder die over de Nederlanders? Van het verrichten van veldwerk ter plaatse kon in verband met de oorlog uiteraard geen sprake zijn. Om toch inzicht te verwerven in

samenlevingen die in het strijdgewoel betrokken waren, had ze, samen met andere antropologen, zoals Margaret Mead en Gregory Bateson, al eerder de studie van samenlevingen en culturen 'van verre' ontwikkeld. Ze maakte daarbij onder andere gebruik van bestaande publikaties over en interviews met kenners van en eerste- en tweede-generatie immigranten uit de betreffende samenlevingen om daarin meer inzicht te krijgen.¹⁶ Benedict zelf schreef hierover:

The anthropologist's chief technique, that of the field trip, was impossible. There were available, however, in the United States, persons of almost every nation of the world, and it was a fairly simple matter to find transplanted groups which retained a great deal of the way of life to which the older members had been born. Individuals could be found from most classes and minorities, and from most of the distinctive provinces of a nation. It was not necessary to give up the traditional anthropological reliance upon face-to-face study, and this recourse to informants was all the more necessary, the clearer it became that much essential material for the studies I had been asked to make was not elsewhere available (1974:161).

Bovendien maakte Benedict gebruik van historisch werk, statistieken, reisverslagen, nieuwsberichten, spionagerapporten en belletrie (Modell 1984:269; Mead 1974:59). Ze achtte dit een groot voordeel: 'The richness of the data is an asset, and, when lacunae were discovered, it was usually possible to obtain necessary facts from informants' (Benedict 1974:161-62). Aan Benedicts werkwijze lag telkens een door haar zelf opgesteld schema ten grondslag, dat diende als leidraad voor het presenteren van de vergaarde gegevens:

... a basic manuscript is prepared describing the institutions and aspects of adult life in the nation. It analyzes the patterns of behavior that are prevalent, the way in which these patterns are rewarded and sanctioned, attitudes toward authority, toward violence, toward destiny and the like (geciteerd in Modell 1984:269).

Dezelfde techniek hanteerde Benedict toen haar gevraagd werd een memorandum over Nederlanders te schrijven. Zoals me uit de bij Vassar College bewaarde dossiers bleek, gebruikte ze, net als bij de andere documenten die ze voor het OWI produceerde, een scala van bronnen.¹⁷ Benedict raadpleegde allerlei literatuur over en van Nederlanders, Nederlandse informanten die in verband met de oorlog naar de Verenigde Staten waren uitgeweken of die daar al langer woonden en kenners van de betreffende samenleving. Het merendeel van hen werd niet door Benedict zelf ondervraagd: dat werk liet ze grotendeels over aan studenten. Zij interviewden ongeveer 25 personen, zowel mannen als vrouwen, die uit alle lagen van de bevolking afkomstig waren. Ze werden over een keur van onderwerpen betreffende opvoeding, gedrag, gewoonten en gebruiken (onder andere rond geboorte, huwelijk en dood), religie, enzovoorts, aan de tand gevoeld. De verslagen daarvan werden aan Benedict doorgegeven. Sommige informanten zetten bovendien zelf een en ander op papier. Zo schreef de zakenman S. van Wezel 'A Contribution to the Survey on the Dutch Family' en 'Women in Professions in Holland' voor Benedict en tekende een niet bij name genoemde

persoon een familiegeschiedenis op. Verder liet de antropologe tientallen spreekwoorden vertalen, maakte ze gebruik van een verzameling volksliedjes bijeengebracht door Willem van de Wall en raadpleegde ze door inlichtingendiensten onderschepte brieven en berichten uit ondergrondse kranten als *Het Parool* en van Radio Oranje, kranteknipsels, en brochures van het 'Queen Wilhelmina Fund.' Zelfs de coupletten van het Nederlandse volkslied werden door Benedict als bron gebruikt. Daarnaast baseerde ze zich op uit het Nederlands vertaalde belletrie – onder andere romans van auteurs als Louis Couperus (*De kleine zielen*), Multatuli (*Woutertje Pieterse*), Israël Querido (*Menschenwee*) en Jo van Ammers-Küller (*De opstandigen*). Onder de wetenschappelijke en informatieve werken die Benedict bestudeerde waren, naast een reeks artikelen, de volgende monografieën: B. Landheer, *The Netherlands*; H. Riemens, *Les Pays-bas dans le monde*; D.S. Meldrum, *Home Life in Holland*. Voorts liet ze via haar studente Sula Benet door een zekere mevrouw Kessler Engelstalige samenvattingen maken van het volkskundige werk van D.J. van der Ven (*Van vrijen en trouwen op 't boerenland*) en C.A. Grolman (*Nederlandsche volksgebruiken*).

Al met al beschikte Benedict dus over een vrij grote hoeveelheid achtergrondmateriaal. Aan de hand daarvan schreef ze, zoals boven gememoreerd, drie stukken over Nederland en de Nederlanders: *A Note on Dutch Behavior*, *The Social Framework* en het onvolledige *Pre-War Holland*. De eerstgenoemde tekst was onderdeel van een groter memorandum, waarin verder aan bod komt hoe de Amerikaanse soldaten het gunstigst aan de Nederlanders voorgesteld zouden kunnen worden en een lijst met 'dos and don'ts' voor de Amerikaanse bevrijders van ons land wordt weergegeven.¹⁸ Uit de notitie blijkt dat Benedict de nadruk legde op de argwaan die er bij Nederlanders, mede door hun individualistische aard, ten aanzien van gezagsdragers bestond. Daarom verwachtte ze dat de geallieerde troepen niet met open armen zouden worden ontvangen. Dit blijkt ook uit een commentaar dat Benedict schreef op een concept van het uiteindelijke pamflet, getiteld *Suggestions for Adaptation to Holland*.¹⁹ Van al deze documenten is *A Note on Dutch Behavior* naar mijn mening het interessantst. Ik zal de tekst daarvan hieronder integraal weergeven en verder commentaar achterwege laten.²⁰

A Note on Dutch Behavior

Ruth Fulton Benedict

An over-all keynote to Dutch character is well conveyed in the story of a German officer who had been in all the occupied countries and was asked which he had found most trying. He said, "It's bad in Poland; every time you go out you may get a bullet in your back. It's bad in France; people are starving all around you. . . But it's worst in Holland; people walk about as if *they'd* won the war. . ." The story is contemporary folklore which the Dutch tell of themselves; the kernel of it is restated in bitter complaints made by the Germans against the Dutch, both as slave labor in Germany and as a subject people in Holland: the Dutch, the German press says, are a stiffnecked and unregenerate people and they sometimes say they are the worst headache they have.

This Dutch self-assurance goes deeper than their physical bearing and exists even when self-confident physical bearing is absent. The lower middle class – most vulnerable of all classes in Europe – regard themselves as *right*, and dominant political parties have been founded in Holland upon their fundamentalist Calvinism and rigid moral tabus. Even if, when the United Nations invasion comes, our troops find the Dutch bombed out and destitute and starving, it can be predicted that the Dutch will know all the right answers and will very likely question the answers given to them by outsiders, i.e. the invading officers.

This Dutch self confidence typically expresses itself, especially among the Calvinist majority, in this extreme conviction of having Right on its side. And this Right is impersonal. In all Dutch interpersonal relations authority which is based on personal status is easily and constantly resented. In their peacetime army a successful officer had to watch for the psychological moment at which to display his authority, and the Dutch policeman has traditionally cut a poor figure and been a butt of small boys' pranks. One can fairly say that the typical Hollander is so sure of himself that he does not submit to dictation. He stands up for his rights. He hates any sentence beginning "You must. . ." A so-called true story illustrates the Dutch attitude: The post-master asks a little boy at the stamp window, "What must you?" (a colloquial phrase). The little boy answers, "I must nothing. But you must give me a stamp of two cents."

Unlike the Germans, the Dutch do not regard rigid Prussian discipline as the basis of law and order. On the contrary, they are proud of disrespect of authority and praise other Dutchmen for showing it. They are not medal-displaying, medal-loving people, ready to trim their sails to get a decoration.

The Dutch are nevertheless a country noted for minor regulations enacted by law. As they say, "Burdens are heavy when somebody else doesn't carry one"; therefore they accept innumerable dictations from above provided that they apply equally to all citizens. This dictation, also, should be impersonal, in the name of the Crown or of law and order.

This strong Dutch faith in civil liberties – rights allowed to all citizens on the same conditions – is the basis of their often-commented-upon tolerance. In their speech they may be intolerant and condemnatory, but they grant their opponents' right to have his say. They have consequently been for centuries a haven for persecuted minorities; before the outbreak of this war they had in proportion to their population the largest Jewish population in Western Europe and they did not discriminate against them.

The Dutch, in contrast to surrounding nations, have many Puritanical tabus which Americans will readily recognize as fundamentally familiar to theirs, though they are carried further in Holland than in America. Sex and family scandals are traditionally extremely rare, and modesty is so extreme that swimming is still ruled out in many parts of the country because even with bathing suits it exposes the body. As is well known, the Dutch keep their houses and barns and public places extremely clean and resent litter.

They are exceedingly prudent. A favorite national character is Jantje Secuur (Johnny Secure) who is not only thrifty and cautious, but having decided that a famine – or a war – can't possibly happen, takes all precautions against it and only then is completely sure it won't occur. Dutch prudence will have been outraged by destruction of hoardings and patrimonies in this war, and the Dutch will certainly demand that detailed consideration be given to their claims for restitution; even though the amount may be trifling, claims based upon it will be persistently pressed.

The Dutch speak of themselves as prone to *kankeraan* [*kankeren*, RvG], to run things down. Among themselves they run down even their beloved country and its ways; of course, therefore, they run down aliens and their ways. Their traditional behavior includes no flattery and little "praising up."

Their word for themselves is "individualistic," which includes their pride in disrespect of authority, their fondness for running things down, their firm stand upon their "rights," and also their particularism. Cities had their own special prerogatives and local rights; their Church, their political parties, their trade unions and their cooperatives, all have long histories of schisms. Such schisms were seldom based on major public issues and hardly ever were "class" schisms; they were dictated by what the Dutch call "individualism." As a consequence, the Dutch have not organized very effectively either to stabilize the ascendancy of a political party or the activities of trade unions and cooperatives.

The Dutch family is very characteristic, and the experiences of our troops in Europe in the last war gave plenty of evidence of the importance of the family organization – French vs. German – in the amount of friction generated between the people and our Army. In Holland that male typically regards himself as most fortunate who is most surrounded by the trappings and comforts of domesticity. Their women are devoted homemakers and are approved for their domestic virtues rather than for their erotic appeal. They are careful, bountiful and responsible mothers, and keep a watchful and inspecting eye over their children. They do not delegate responsibility for their babies to their older children as e.g. in Norway, and they check daily on their children's performance of their main task, their home-work. Schooling is taken very seriously and the child regards his education as his "reward" for cooperative behavior in the home, even though Hollanders immediately add that schooling was no pleasure and was not meant to be. Tasks are piled up for him to accomplish which are universally regarded as greater than in any other national system of education. What the child gets out of it is a sense of a duty fulfilled with difficulty and without pleasure. But education makes him a "formed" man, whereas as a child he was "unformed" (Dutch phrasing).

The adult Dutch are, as a consequence, sure of themselves and of their code and do not value the lighter things of life in the way in which e.g. Belgians do. They are given to practical jokes but not to satire. They do not like parading and demonstrating. One thing, however, which Americans regard as "lightweight" behavior in a man the Dutch are much addicted to as an avocation and treat seriously: painting. Flower growing, too, is a serious occupation not restricted to either sex or to any class. In America even farmers regard flower growing as frivolous and villagers relegate it to women's club activities. In Holland bulb growing is not only a major contribution to international commerce, it may be almost any man's pride and preoccupation.

Slotopmerkingen

Tot zover het manuscript van Benedict. Hoewel daarbij uiteraard kritische kanttekeningen zijn te plaatsen, wil ik in overweging geven dat het voor zeer specifieke doeleinden is geschreven en het Benedict bij haar studie aan de mogelijkheid ontbrak om gebruik te maken van participerende observatie. Voorts wijs ik er met nadruk op dat zij een beschrijving geeft van de *vooroorlogse* Nederlandse

samenleving. Dat het memorandum en Benedicts andere materiaal over Nederlanders niettemin interessante waarnemingen bevat, blijkt ook wel uit het feit dat Margaret Mead erdoor was gefascineerd en er een vervolg aan wilde geven. Zij organiseerde een bijeenkomst over de Nederlanders, die op 23 mei 1954 gehouden werd. Deze zogenaamde 'Preliminary Dutch conference,' waaraan elf personen – onder wie John en Dorothy Keur, de auteurs van *The Deeply Rooted* – deelnamen, werd mede gehouden naar aanleiding van Benedicts hierboven weergegeven memorandum. Helaas heeft Mead niets met het materiaal, dat deze conferentie opleverde, gedaan. Dat is ook begrijpelijk, omdat de notulen erop wijzen dat er van een coherente discussie geen sprake was.²¹ Hoewel zij er aanvankelijk over heeft gedacht om een tweede bijeenkomst te organiseren, is dat nooit gebeurd. In het licht van mijn constatering in de inleiding van dit artikel wil ik besluiten met de opmerking dat de antropologie van Nederland waarschijnlijk veel eerder van de grond zou zijn gekomen wanneer Benedict en Mead hun materiaal daarover verder uitgewerkt en gepubliceerd zouden hebben. In de tijd dat zij zich daarmee bezighielden was hun naam en faam als antropoloog per slot van rekening al stevig gevestigd en als juist zij aandacht aan de Nederlandse samenleving en cultuur hadden besteed zou dat vermoedelijk een belangrijke stimulans voor de beoefening van de eigenlandse etnografie hebben betekend.

Noten

1. Mead voorzag bovendien een compilatie van Benedicts artikelen, dagboekfragmenten en briefwisselingen van biografische kanttekeningen (cf. Mead 1959).
2. Mead schrijft over Benedicts '... delight over finding out how accurate her work had been – over her discovery that Poles and Czechs, Dutch and Belgians actually did behave as her studies had informed her they did' (1974:74).
3. Het Office of War Information heeft veel gegevens verzameld over onder andere de Nederlanders, waarbij men bijzondere aandacht had voor de wijze waarop zij aankeken tegen de Duitse bezetters. Het zou de moeite kunnen lonen om nader onderzoek te doen naar de activiteiten van het OWI met betrekking tot haar inlichtingenwerk aangaande het 'nationale karakter' van bezettende en bezette naties.
4. Dat Benedict haar naam niet heeft vermeld is overigens niet zo vreemd. Geen enkel rapport van het Office of War Information was namelijk voorzien van de naam of namen van de auteur(s) (cf. Doob 1947:655).
5. Vassar College Library, Benedict papers, box 83, folder 1062.
6. Vassar College Library, Benedict papers, box 83, folder 1060.
7. Er wordt in deze collectie bovendien materiaal bewaard dat nog niet toegankelijk is, zoals een dagboek van Benedict, dat betrekking heeft op de periode waarin zij te Washington werkte. Dit wordt pas in 1998 vrijgegeven en kan mogelijk nieuwe inzichten opleveren over Benedicts OWI-periode.
8. Gedurende de oorlogsjaren werkten vrij veel antropologen voor de overheid, ook voor instellingen die betrokken waren bij de oorlogsinspanningen (Mead 1974:58). Benedict nam derhalve geenszins een uitzonderingspositie in. Aan het OWI was zelfs een heel legertje sociale wetenschappers verbonden. Voor een insidersblik in hun werkzaamheden, zie het artikel van Doob (1947).

9. Later zou zij een medewerker krijgen: de antropoloog David Rodnick.
10. Zie hiervoor o.a. Mead (1959:353-54). Mead wijst er overigens op dat Benedict binnen het OWI betrekkelijk vrij haar gang kon gaan (1974:61) en Caffrey stelt dat '[t]he war work and the networking stimulated Benedict and provided her with the least stressful environment she had had in years. OWI left her fairly free to work as she liked because she produced results people could use and understand and because her bosses did not know much about anthropology' (1989:321).
11. Brief van Ruth Benedict aan Mr. Eugene Katz, July 2, 1943 (Vassar College Library, Benedict papers, box 90, folder 1124).
12. De studies over de Thai en de Roemenen zijn posthuum gepubliceerd (cf. Benedict 1952, 1972). Benedict beschouwde ze als de enige 'Culture and Personality' studies die ze in haar OWI-tijd heeft geschreven (Caffrey 1989:320).
13. Brief van Samuel Williamson aan Ruth Benedict, January 10, 1944 (Vassar College Library, Benedict papers, box 90, folder 1128).
14. Ik heb het pamflet zelf niet kunnen achterhalen. Het moet geschreven zijn door majoor Paul C. Horgan van de Army Information Branch, Morale Services Division, U.S. Army Services Forces.
15. Benedict was inmiddels ook benoemd tot Social Science Analyst van de Foreign Morale Division van het OWI (Caffrey 1989:321). Voor deze afdeling schreef ze een reeks memo's over de Japanners.
16. Voor een deel liet ze het afnemen van interviews om deze feiten te verzamelen over aan jongere assistenten (Mead 1974:59).
17. Vassar College Library, Benedict papers, box 82 en 83.
18. Vassar College Library, Benedict papers, box 83, folder 1060.
19. Vassar College Library, Benedict papers, box 90, folder 1127.
20. Ik hoop later nog terug te kunnen komen op de andere door Benedict nagelaten manuscripten over Nederlanders.
21. Deze notulen bevinden zich in de Library of Congress, Manuscript Division, Margaret Mead papers, Container No. M 38. Terzijde zij hier nog opgemerkt dat Mead als studente van haar geestelijk vader Franz Boas de raad kreeg om veldwerk in Nederland te gaan verrichten (cf. Howard 1984:64). Zij sloeg dit advies in de wind en vertrok in plaats daarvan naar Samoa.

Literatuur

Benedict, R.F.

- 1946 *The Chrysanthemum and the Sword: Patterns of Japanese Culture*. Boston: Houghton Mifflin.
 - 1952 *Thai Culture and Behavior: An Unpublished War Time Study Dated September, 1943*. Data Paper No. 4, Southeast Asia Program, Department of Far Eastern Studies, Cornell University.
 - 1972 [1943] *Rumanian Culture and Behavior*. Occasional Papers on Anthropology, No. 1. Anthropology Club and Anthropology Faculty, Colorado State University. Fort Collins, Colorado.
 - 1974 [1946] *The Study of Cultural Patterns in European Nations*. In: M. Mead, *Ruth Benedict*. New York: Columbia University Press. Pp. 159-65.
- Boissevain, J. & J. Verrips (Eds.)
- 1989 *Dutch Dilemmas: Anthropologists Look at the Netherlands*. Assen: Van Gorcum.

- Caffrey, M.M.
 1989 *Ruth Benedict: Stranger in this Land*. American Studies Series. Austin: University of Texas Press.
- Doob, L.W.
 1947 The Utilization of Social Scientists in the Overseas Branch of the Office of War Information. *The American Political Science Review* 41(4):649–67.
- Howard, J.
 1984 *Margaret Mead: A Life*. London: Harvill Press.
- Keur, J.Y. & D.L.S. Keur
 1955 *The Deeply Rooted: Study of a Drents Community in the Netherlands*. Monographs of the American Ethnological Society, no. 25.
- Mead, M.
 1959 *An Anthropologist at Work: Writings of Ruth Benedict*. London: Secker & Warburg.
 1974 *Ruth Benedict*. New York: Columbia University Press.
- Modell, J.
 1984 *Ruth Benedict: Patterns of a Life*. London: Chatto & Windus – The Hogarth Press.
- Zwier, G.J.
 1982 Ruth Benedict (1887–1948). In: Banck, G. en B. van Heijningen (red.), *Beroep: Antropoloog. Vreemde volken, visies en vooroordelen*. Amsterdam: Intermediair. Pp. 63–76.

Overige bronnen

Ruth Fulton Benedict papers, Vassar College Library, Poughkeepsie, N.Y.
 Margaret Mead papers, Manuscript Division, Library of Congress, Washington, D.C.